

RECENZE/REVIEWS

Received: 21 October 2011 Accepted: 21 October 2011

Published online: 15 December 2011

Available on WWW: www.defenceandstrategy.eu

doi:10.3849/1802-7199.11.2011.02.143-144

Libor FRANK*

BUČKA, Pavel; RIŠIANOVÁ, Andrea. *Účast' ozbrojených síl Slovenskej republiky v mierových operáciách. 1. Liptovský Mikuláš: Akadémia ozbrojených síl M. R. Štefánika, 2010. 178 s., 1 CD. ISBN 978-80-8040-412-3*

Akadémia ozbrojených síl generála M. R. Štefánika v Liptovskom Mikuláši vydala v roce 2010 publikaci dvojice autorů Pavla Bučka a Andrey Rišianové s názvem „Účast' ozbrojených síl Slovenskej republiky v mierových operáciách“. Předmluvu k publikaci napsal generálmajor Ing. Marián Áč, Ph.D., náčelník Vojenské kanceláře prezidenta Slovenské republiky. Publikace má za cíl vysvětlit a propagovat činnost Ozbrojených síl Slovenské republiky v zahraničních misích a uvést ji do kontextu slovenské zahraniční a bezpečnostní politiky. Kniha není primárně určena jen pro příslušníky slovenské armády, ale i pro civilní veřejnost.

Publikace je kromě úvodu a závěru rozdělena do pěti na sebe logicky navazujících kapitol. Kapitola „Medzinárodný krízový manažment a operácie organizácií Medzinárodného krízového manažmentu“ představuje úvod do problematiky mírových operací prováděných v rámci současného vývoje bezpečnostního prostředí a reflektuje zvýšenou aktivitu OSN, NATO, EU a OBSE při jejich provádění zejména v posledních dvou dekadách. Uvedená kapitola obsahuje detailní definice a členění mírových operací (přesněji operace na podporu míru – Peace Support Operations – PSO), jejich cíle a charakteristiky. Autoři se v této kapitole rovněž pokusili o terminologické vyjasnění obsahu pojmu mírové operace a podřízených kategorií, jejichž překlad, resp. používání ve slovenském a českém kontextu, ne vždy koresponduje s původním anglickým termínem a jeho významem (Conflict Prevention, Peace Enforcement, Peacekeeping, Peacemaking, Peace Building aj.). Zároveň se snažili charakterizovat již zmíněné mezinárodní bezpečnostní organizace z hlediska jejich převažujícího angažmá v konkrétních typech mírových operací.

Na první, spíše teoreticky pojatou kapitolu navazuje více empiricky zaměřená část nazvaná „Účast' OS SR v operáciách medzinárodného krízového manažmentu“, která se primárně a detailně věnuje především chronologickému představení všech mírových operací, na nichž se podíleli slovenští vojáci od vzniku samostatné Slovenské republiky. Zmíněn je však i slovenský podíl na vojenských tradicích československého státu. Samotná kapitola není vysloveně odborným textem v tradičním slova smyslu, ale představuje především velmi obsáhlý a detailně zpracovaný přehled všech zahraničních operací se slovenskou účastí. Téměř nehodnotí politické důvody, dopady misí apod., ale soustřeďuje se především na fakta, jména, data, nejrůznější výčty (včetně např. náletových hodin vrtulníků). Za přínos této části je možné považovat především skutečnost, že na malém prostoru přináší nejen koncentrované, chronologicky řazené a poměrně vyčerpávající informace, ale dokumentuje i rostoucí náročnost misí. Obsahuje rovněž nastínění ambic a záměrů působení slovenských ozbrojených síl pro nejbližší období. Závěr kapitoly je logicky věnován souhrnu zkušeností, které slovenská armáda z působení v zahraničí získala, a jejich implementaci do oblasti vzdělávání a výcviku. Je škoda, že tato subkapitola je co do rozsahu velmi skromná a získané zkušenosti nebo identifikované problémy spíše naznačuje, než popisuje dále využitelným způsobem.

* E-mail: libor.frank@unob.cz

Mnohem větší prostor je věnován kapitole „Příprava a vysielanie jednotiek OS SR do mnohonárodných operácií“. Tato část představuje jakéhosi průvodce celým procesem přípravy jednotlivých vojáků i jednotek k vyslání. Obsahuje detailní rozbor právního rámce činnosti ozbrojených sil, vysvětluje jejich roli při prosazování národních zájmů, zařazuje jejich použití do kontextu zahraniční a bezpečnostní politiky Slovenské republiky. Popisuje proces tvorby politického rozhodnutí o vyslání jednotek do zahraničí a jeho návaznost na platné strategické dokumenty a legislativní akty. Dále pokračuje skutečně velmi detailním a obsáhlým popisem operacionalizace politického rozhodnutí a jeho převedení do určitých činností konkrétních součástí rezortu obrany a vojenských struktur. Pozornost je věnována rovněž oblasti personální práce a výběru vojáků pro službu v armádě a nasazení v zahraničí. Zejména tato část může být pro laického čtenáře nebo zájemce o vojenskou službu zajímavá, neboť si díky ní lze udělat ucelenější představu o průběhu a nárocích přijetí do služebního poměru i přípravy na vyslání.

V pořadí čtvrtá kapitola „Charakter budúcich operácií a perspektívy OS SR v operáciách na podporu mieru“ je možná neaktuálnější a z odborného hlediska nejzajímavější, neboť se pokouší nalézat odpovědi na otázky podoby a rozsahu dalšího působení slovenských vojáků v zahraničních mírových operacích. Nastiňuje předpokládaný charakter budoucího operačního prostředí a jeho dopady na požadované budoucí schopnosti slovenských ozbrojených sil, jejichž stručný výčet a charakteristiku kapitola rovněž přináší. Zabývá se také problematikou aplikace tzv. komplexního přístupu k operacím. Poměrně velká pozornost je věnována oficiálně přijatým politicko-vojenským ambicím Slovenské republiky a jejich naplňování do roku 2013. Nicméně již nyní je zřejmé, že právě v této oblasti se deklarované cíle a ambice s největší pravděpodobností odchylně od skutečnosti. Stanovení a naplňování budoucích schopností OSSR a ambic musí vycházet nejen ze slovenských národních zájmů, závazků a požadavků vyplývajících ze členství v NATO, ale rovněž z ekonomické reality. Je zřejmé, že stávající i další pravděpodobné finanční restrikce v rezortu obrany vyvolané ekonomickou situací budou mít dopad na kvalitu schopností ozbrojených sil, dobu jejich dosažitelnosti a možná budou důvodem k redefinici a redukci politicko-vojenských ambic Slovenské republiky.

Publikaci uzavírá emotivní pátá část „Zahynuli v službách mieru“, která je věnována památce vojáků, kteří zemřeli při plnění svých povinností v zahraničních mírových misích. Pozornost je soustředěna především na tragickou nehodu vojenského letadla AN-24 z roku 2006, při které zahynulo na 42 příslušníků slovenské armády. Kapitola ale nezapomíná ani na ostatní vojáky, kteří zemřeli v zahraničí, zejména v rámci operace Irácká svoboda.

K pozitivním stránkám textu bezpochyby patří skutečnost, že jde o relativně nově zpracovávané a aktuální téma a podobná publikace k němu zatím není v takto ucelené podobě k dispozici. Dílo doprovází řada atraktivních (bohužel v tištěné verzi jen černobílých) fotografií, velké množství tabulek, grafů, obsahuje dostatečný seznam použitých zdrojů a literatury. Součástí knihy je CD, na němž je text k dispozici v elektronické podobě.

Vendula VESPALCOVÁ*

PEOPLES, Columba. *Justifying Ballistic Missile Defence: Technology, Security and Culture*. New York: Cambridge University Press, 2010. 318 s. ISBN 978-0521-1304-17.

Columba Peoples, odborný asistent na Fakultě sociologie, politiky a mezinárodních studií univerzity v britském Bristolu, nabízí ve své knize *Justifying Ballistic Missile Defence: Technology, Security and Culture* netradiční pohled na diskusi o americké protiraketové obraně napříč historií tohoto obranného projektu. Zaměřuje se na pojetí a vnímání konceptu technologie v diskurzu zastánců protiraketové obrany v období tří „velkých debat“ o americké protiraketové obraně: první debata probíhala v 60. letech 20. st., druhá v 80. letech v souvislosti se Strategickou obrannou iniciativou (SDI) a třetí na počátku nového tisíciletí, zejména v období administrativy George Bushe ml. Obecně se v debatách o protiraketové obraně vyskytovaly dva přístupy k chápání technologie.

První z nich, tzv. instrumentální přístup, vnímá technologii jako nástroj, který slouží člověku k překonávání nejrůznějších obtíží, v tomto případě bezpečnostního charakteru. Hledání technických řešení různých problémů je v americké společnosti záležitostí tradiční a úspěšnou.

Druhý, tzv. substantivní přístup k technologii, na ni naopak pohlíží jako na autonomní sílu, která žije vlastním životem, je člověkem jen těžko ovladatelná a ovlivňuje podobu sociálních vztahů. Technologie narušují schopnost člověka řídit svůj vlastní osud a mohou být zdrojem nečekaných nebezpečí.

Autorovým cílem je ukázat, jakým způsobem vnímání technologií ovlivňovalo praktické provádění bezpečnostní politiky v USA, v tomto případě jakým způsobem se promítalo do otázky protiraketové obrany. Z autorovy analýzy je patrná na první pohled nelogická skutečnost, že v diskurzu zastánců protiraketové obrany se navzájem protichůdný instrumentální a substantivní přístup nejen prolínaly, ale dokonce koexistovaly a vzájemně se posilovaly. Tato „symbióza“ je příkladem tzv. *common sense* – zdravého rozumu či zdravého chápání protiraketové obrany. Rétorika zdravého rozumu, tvořená jak substantivistickými, tak instrumentalistickými prvky, byla užívána stoupenci protiraketového systému k verbální obraně před kritikou z řad jeho odpůrců.

Knihy je vedle úvodu a závěru rozčleněna do čtyř částí, tvořených vždy dvěma kapitolami. Jednotlivé kapitoly jsou strukturovány do několika menších podkapitol, což výrazně usnadňuje přehlednost textu a orientaci čtenáře v něm.

První část publikace je věnována uvedení čtenáře do problematiky. V kapitole 1 autor představuje teoretické zakotvení tématu. Nejdůležitějším teoretickým konceptem, s nímž autor v knize pracuje, je zdravý rozum (*common sense*) – koncept italského filozofa Antonia Gramsciho. Gramsci, jehož dílo vychází z marxistické linie uvažování, definuje zdravý rozum jako „synkretické historické reziduum, fragmentární a rozporuplné, otevřené mnoha interpretacím a potenciálně podporující velmi odlišné představy společnosti a politické plány“ (s. 41). Jak autor ukáže v dalších částech knihy, tomuto konceptu přesně odpovídá americký diskurz protiraketové obrany.

Kapitola 2 sleduje vývoj zdravého rozumu ve vztahu k technologiím v USA. Historicky pozitivní, instrumentální přístup k technologiím je pro americkou společnost příznačný již od dob vzniku nezávislého státu. Od počátku 19. st. ale přichází postupný nárůst substantivistických

* E-mail: Vendula.Vespalcova@seznam.cz

tendenci, které výrazně zesílily ve 20. století s vynálezem zbraní hromadného ničení. Obecně je však americký technologický zdravý rozum spíše instrumentalistický a jeho „inženýrský“ přístup k řešení problémů se projevoval i v zahraniční politice a strategii.

Druhá, třetí a čtvrtá část knihy se zabývají jednotlivými velkými debatami o protiraketové obraně. Každá část je tvořena dvěma kapitolami, z nichž vždy první v pořadí (kapitoly č. 3, 5 a 7) je věnována analýze instrumentalistického proudu, za ní následuje kapitola (č. 4, 6 a 8) sledující substantivistickou linii myšlení a propojení obou do podoby zdravého rozumu.

V diskurzu poválečné protiraketové obrany, kterému se věnují kapitoly 3 a 4, zdůvodňovali zastánci obranného systému jeho potřebnost nedůvěrou v deterrenci, v princip vzájemného zaručeného zničení či nespolehlivostí mechanismů kontroly zbrojení. Domnívali se, v duchu instrumentalismu, že právě defenzivní technologie mohou být řešením americké jaderné bezpečnosti. V jejich rétorice však lze najít i prvky substantivismu. V návaznosti na vypuštění sovětské umělé družice Sputnik 1 v r. 1957 vycházelo naléhání na vybudování protiraketové obrany také z předpokladu negativních dopadů dalšího sovětského technologického pokroku. Rovněž obraz sovětského nepřítele, tak jak jej prezentovali příznivci protiraketové obrany, nesl prvky substantivismu, resp. technologického determinismu. Sovětská politika byla z jejich pohledu ovládána technologií, a nikoli naopak – technologie užívána politikou. A nakonec i samotný argument zastánců protiraketové obrany, že vybudování obranného systému je v situaci, kdy probíhají závody ve zbrojení, vlastně strategickou nezbytností, popírá zásadní instrumentalistické tvrzení, že politika určuje směr vývoje technologií, a nikoli naopak.

Diskurz zdravého rozumu tak, jak jej prezentovali zastánci protiraketové obrany v období první velké debaty o obranném štítu, tedy nesl prvky jak instrumentálního, tak substantivního pojetí technologií. Nabízí se však otázka, do jaké míry je vnímání technologie substantivisty plně vědomé, resp. zda jsou substantivisté sami schopni definovat, jak smýšlejí o technologiích. V rámci čtvrté kapitoly sleduje autor odraz substantivního pojetí technologií i v populární kultuře, zejména ve filmu. Nemůže však tento zvýšený zájem a produkce filmů s katastrofickou technickou tematikou být jen projevem obav z toho, že lidská kontrola nad technikou může selhat, avšak to neznamená, že by technologie byla přímo personifikována?

Období druhé debaty, o Strategické obranné iniciativě, které je předmětem třetí části knihy (kapitoly 5 a 6), se na první pohled zdá být zlatým věkem instrumentálního pohledu na technologie. Celá myšlenka navenek technologicky optimistické SDI však ale vyrůstá ze zcela pragmatických kořenů a opírá se o substantivní vnímání jaderných hrozeb.

Samotná myšlenka SDI vznikla nikoli z čirého nadšení prezidenta Reagana či dalších členů administrativy pro technologie, ale spíše v důsledku potřeby naplnit obsahem agendu americké obranné politiky. Ta byla potom pro veřejnost zabalena do přitažlivého kabátku znovupotvrzení převažující politiky nad technologií, připomínání technologického dědictví USA a všeobecného technologického optimismu. Jak však autor ukazuje v kapitole 6, toto instrumentalistické zarámování SDI bylo umožněno substantivním vnímáním jaderných hrozeb patrným ze zpráv tzv. B-týmu i Komise pro současná nebezpečí. Tyto zprávy varovaly před podceněním technologické vyspělosti SSSR v oblasti protiraketové obrany a před možností jaderného vydírání ze strany sovětského nepřítele.

Stoupenci protiraketové obrany se museli vypořádat také se silícím odporem hnutí proti jaderným zbraním. Vzali tomuto hnutí vítr z plachet, když ve své argumentaci vhodně reflektovali jejich obavy z jaderné budoucnosti. SDI prezentovali jako projekt, který učiní jaderné zbraně zastaralými a neúčinnými, a tedy de facto povede k odzbrojení. Na rozdíl od vize protijaderného hnutí, která by vlastně jen zmrazila stávající stav na poli jaderných zbraní, by SDI znamenala odstranění důvodu jejich samotné existence.

V kapitolách 7 a 8, tvořících čtvrtý oddíl knihy, se autor zabývá současnou americkou protiraketovou obranou, která zaznamenala největší rozkvět v období administrativ George Bushe ml. Hlavní překážkou pro budování obranného systému byla tehdy stále platná dohoda ABM z roku 1972, od které však USA v roce 2001 odstoupily. Bush ml. se ve své obranné politice mohl

opřít o nižší patra administrativy, na nichž figurovali lidé pozitivně naladěni vůči protiraketové obraně. Silný vliv na strategickou doktrínu Bushovy éry měl také Národní institut veřejné politiky (vedený K. Paynem), který byl myšlenke vybudování protiraketového štítu rovněž více než nakloněn.

Protiraketová obrana byla administrativou i dalšími lobbistickými skupinami prezentována v tom nejlepším možném, instrumentalistickém světle. Bylo odkazováno k americkému technologickému dědictví, k pozitivnímu vlivu obranného projektu na nastartování firemního sektoru ekonomiky, především však byla protiraketová obrana podávána nikoli jako záležitost vynalezení potřebných technologií, nýbrž jako otázka „pouze“ inženýrství a uvedení již objevených technologií do provozní praxe.

Toto optimistické instrumentalistické zarámování obranného projektu však bylo umožněno substantivním chápáním možných hrozeb, na něž bylo poukazováno již v období předchozích administrativ Billa Clintona. Hlavním argumentem zastánců protiraketového štítu byla „metafora proliferace“ – substantivistická představa autonomně a samostatně se šířících jaderných a balistických technologií, které pro USA znamenají hrozbu. Řešením měla být, dle logiky zdravého rozumu, technologie protiraketové obrany. Instrumentální a substantivní přístup k technologiím, které vycházejí ze zcela protikladných východisek, tedy i v tomto případě koexistují a vzájemně se doplňují přesně tak, jak říká Gramsciho teorie zdravého rozumu.

V závěrečné kapitole knihy autor velmi přehledně shrnuje obsah celého textu, vrací se k cílům, které si stanovil v úvodu, a také rozšiřuje a doplňuje teoretické zakotvení textu.

Justifying Ballistic Missile Defence: Technology, Security and Culture je pro obor mezinárodní vztahy poněkud netradiční publikací, protože přesahuje do oblastí komunikačních studií. Jejím primárním cílem je nikoli uchopení věcné podstaty diskusí o protiraketové obraně, ale spíše jejich kulturně-komunikační stránky. Čtenář, který má povědomí z teorie komunikace, tak může mít při čtení určitou výhodu. Protože mám sama určité vědomosti z komunikačních studií, těžko mohu soudit, zda je pro plné pochopení a docenění významu publikace tato znalost naprosto nezbytná. Faktem však zůstává, že se autor snaží teoretické koncepty, se kterými pracuje, poměrně důkladně ozřejmit.

Knihla může do jisté míry sloužit jako historický exkurz do období amerických diskusí o protiraketové obraně. Za faktograficky vyčerpávající ji však zdaleka považovat nemůžeme. Nicméně znalcům politické a technické historie protiraketové obrany může poskytnout zajímavé dokreslení situace a atmosféry v USA. Zároveň může být užitečnou pomůckou výzkumníkům zabývajícím se strategickou kulturou a také zájemci o americkou společnost a kulturu v širším slova smyslu zde najdou další střípek celkového obrazu tohoto národa. V neposlední řadě je publikace zajímavá i z hlediska komunikačních studií a může být přínosná pro osoby pohybující se v mediální sféře.

Viera KOČIŠÍKOVÁ*

CAMBANIS, Thanassis (2010): *A Privilege to Die. Inside Hezbollah's Legions and Their Endless War against Israel*. New York: First Press. 318 p. ISBN 978-1-4391-4361-2.

Thanassis Cambanis reported from Middle East since 2003 for *The Boston Globe*, *The New York Times* and other publications. As a Middle East Bureau chief he lived in Baghdad until 2005. Afterwards Cambanis reported on Islamist revival from the Palestinian territories, Egypt, Jordan and the Levant. As a foreign correspondent from the Arab region he was focused mainly on the second Lebanese war in 2006 and its consequences. Cambanis graduated at the Princeton University, Woodrow Wilson School. His master's degree is in international affairs. He teaches journalism and international politics at Columbia University, School of International and Public Affairs in New York. *Inside Hezbollah's Legions and Their Endless War against Israel, A Privilege to Die* is the author's first book.

In his book the author reports happenings of the second Lebanese war directly from the first lines of the battlefield. He travels around the war zones and tries to understand the motivation of the Hezbollah fighters and its supporters. While reporting the war doings and interviewing various respondents he introduces the realities of the country, zooms in on the political and historical milestones of Lebanon and one of its fastest rising political players, Hezbollah. Despite the very vivid and original reportage style, it might be a bit confusing for the reader who is being introduced to the topic of Hezbollah for the first time.

Hezbollah provoked a military conflict with Israel in early July 2006 by penetrating into the Israeli territory and kidnapping two Israeli soldiers. The war lasted from July 12th, 2006 to August 14th, 2006, when peace was declared. Unlike many times before when Israel and Hezbollah fought each other, this time Hezbollah brought a new dimension to the conflict and showed that Arab forces can do much more than just terrorize and threaten the Israeli enemy. They can defeat it, moreover, they can destroy it. Despite the majority of Lebanon laying in ruins, the topic of Hezbollah rising was inconsolable. Some were scared of these debates, some were euphoric, but these debates have for sure changed the Middle Eastern stereotypes. Hezbollah provoked the war with Israel and confirmed its status in the battlefield.

Unlike the other writers discussing the Middle Eastern conflict between Hezbollah and Israel, Cambanis is focused on people and their destinies rather than the political analysis. In his book he narrates the stories of ordinary people, Shia Muslims, who have lost their homes in Southern Lebanon during the Israeli bombings, the stories of educated Lebanese, who decided to come back from abroad to actively support the resistance against Israel, the stories of Christians and Druze supporting Hezbollah as well as those opposing it. He approaches the opinions of politicians, who he met during and after the war, the opinions of Hezbollah members as well as the members of the opposition, who the author discussed the future of the resistance and the future of the country with. Among those who Cambanis has interviewed are Abdallah Kassir, the director of Hezbollah TV Al-Manar, which the Israeli call Terror TV, Walid Jumblat, the leader of the Druze, who unlike other politicians openly criticizes Hezbollah and whose party fell into a military conflict with Hezbollah in 2008, Nawaf Mousawi Hezbollah's chief of international relations, Samir Qutnar, the

* E-mail: zkocv08@seznam.cz

Israeli prisoner sentenced for 542 years for killing Israeli civilians and soldier, released in 2008. Qutnar became a national hero throughout the Arab world after Hezbollah managed to negotiate his release. These and many other interviews and incidents help Cambanis to create a unique vivid picture of the events in Lebanon between 2006-2009 and show Hezbollah, the demonized Party of God, in a human light.

The main story, flowing through the whole book, is the fate of Rani Bazzi, a fighter of the military wing of Hezbollah. Cambanis starts his book just before the end of 2006 war by meeting Rani Bazzi in the bombed southern village Bint Jbail, where Rani, as a Hezbollah militia member, was helping with the evacuation of civilians. When Cambanis meets him, Rani is having doubts about his faith, because god still did not call him to become a martyr despite numerous risky operations he took a part in. Later on Cambanis finds out that Rani's dream has become true and he became a martyr. The picture of his face decorates now the street of his village as well as the pictures of faces of other martyrs. The writer travels to Southern Lebanon again to visit Rani's grave, his family and widow, who is broken after losing her husband, but at the same time, her only wish is that their two sons would follow the father's example and become martyrs, which shows the deep belief in martyrdom within the Shia culture as well as the identification with the Resistance goals. Demonstrating it with the example of Rani Bazzi's story, the author tries to explain the Hezbollah ideology and its fighter's grain as well as the culture of martyrdom connected with the Shia sect from its inception in the 7th century.

The book is divided into two main logical parts: *The Battle* and *War without End*. The first part reports the happenings from the battlefield of a war conflict between Hezbollah and Israel in 2006. The second part is dealing with the matters after the end of the second Lebanese war. Cambanis discusses the possible future of Hezbollah, the country and the whole region. The structure of the book is more random, based on the author's travels around the region. He reports the events according to how they happened. As mentioned at the beginning, the reportage style might be sometimes a bit confusing, especially when Cambanis tries to explain the historical milestones and facts in between his plot. He presents the testimonies of the people he interviewed rather randomly, as he met them while reporting from Lebanon, rather than in chronological order.

Inside Hezbollah's Legions and Their Endless War against Israel. A Privilege to Die by Thanassis Cambanis, even though it is not an academic publication, is an interesting witness of the second Lebanese war and its consequences. It might be a valuable source for further research in the field of political science, psychology or sociology, especially due to the unique testimonies of the people Cambanis met during the war and afterwards. The mosaic of the Middle Eastern events is being patched together by the testimonies of politicians, victims of the war, members of different Lebanese sects. Regarding the style, Cambanis' book is rather a study or reportage than a scientific publication. The author himself is developing his own ideas and knowledge during the story. The audience can notice the non academic background of the writer, for example, when he mentions the incident of Rani Bazzi's story first publication as an article (p. 240). The author misunderstood the words of Rani, when he met him in Bint Jbail for the first time. He translated and published his prayer as a fear of death, while Rani was praying the opposite, he was praying to die as a martyr, his fear was that he would never become a martyr. By publishing this article, Cambanis closed his doors to the members of Hezbollah and the family of Rani Bazzi for further interviews and research. They felt insulted by the article. If he had studied the Shia culture, which Hezbollah is built on, he would have known that Shias are not afraid of dying in the battlefield, the wish of every Shia is to follow the example of their founder, Hussein, who died as a martyr more than thousand years ago on the fields of Karbala in the hands of his enemy. That is when the schism between the Shias and Sunnis started.¹

Nevertheless, when studying the Hezbollah-Israeli conflict it is essential to read some academic books, such as *Augustus Richard Norton's* publication called *Hezbollah* (2007, Princeton University Press), which is a very lucid, informed and balanced analysis of the group and brings the reader up to date on Hezbollah's most recent actions. The study by *Ahmad Nizar Hamzeh, In the*

Path of Hizbullah (2004, Syracuse University Press), is the first comprehensive study of Hezbollah that addresses the historical dynamics of its emergence, its ideology, leadership, organizational structure and operational policies toward Israel and within the Lebanese political system. It is the most informative and analytical book on Hezbollah available. Both of these publications are suitable for the reader who is being introduced to the matter for the first time.

If the reader is rather interested in Shiaism, its history and culture as well as the culture of martyrdom, these are depicted in the study by *Souhad Kahil, Does God Have a Party?: A Rhetorical Examination of Hizbullah* (2007, Publish America).

When attempting to understand Hezbollah, it is necessary to examine their own views, how they see the reality themselves. Therefore, the book *Hizbullah, The Story from Within* by *Naim Qassem* (2007, Saqi Books), its deputy secretary general, might be appropriate, complemented by *Voice of Hizbullah, The Statements of Sayyed Hassan Nasrallah* edited by *Nicholas Noe* (2007, Verso books). It provides an overview of Hezbollah's charismatic leader Hassan Nasrallah's speeches and interviews. The reader can appreciate the rhetorical mastership of Sayyed Nasrallah. However, it is essential to study the history, ideology and structure of Hezbollah in order to benefit from this publication and be able to put it into context.

The same applies to Thanassis Cambanis' book. It is a unique supplement to all the other sources written on the topic. It provides an extra dimension to the issue. However, it is necessary for the reader to support their knowledge by another, more analytical and scientific reading to be able to benefit from the book and understand all the consequences.

¹ There is a main difference between the Hezbollah martyrs and martyrs from other Islamic extremist groups. For example, Hamas (Sunni) martyrs are mostly adolescent hormone driven kids, whose main incentive is to set off a bomb somewhere surrounded by as many civilians as possible; on the other hand, the Hezbollah martyrs are highly specialized and trained technicians who are targeting the military targets.